

אייר התשס"ט

בס"ד

ספירת העומר לפרשת אמור

ומתחילת היום מונין; לפיכך מונה בלילה, מליל שישה עשר בניסן. שכח ולא מנה בלילה, מונה ביום. ואין מונין אלא מעומד; ואם מנה מיושב, יצא. כ מצוה זו על כל איש מישראל, ובכל מקום ובכל זמן; ונשים ועבדים, פטורין מספירת העומר. וצריך לברך בכל לילה, אשר קידשנו במצוותיו, וציוונו על ספירת העומר--קודם שיספור; מנה ולא בירך--יצא, ואינו חוזר ומברך.

ה. אופן הספירה – כלומר ספירה בפה מנין?

7. ראב"ע, בביאורו על "וספרתם לכם...":

"לולי הקבלה, היה נראה כי ספירת הימים כשנות היובל.

8. הרד"צ הופמן בפירושו לאותו פסוק (עמ' קנג):

"לי נראה כי ביובל אין צורך לברך, כי לפי פשוטו של מקרא אין פירוש "וספרתם" (בספירת העומר) ספירה בפה, אלא חישוב בחשבון, כמו בזב וזבה.

רק מפי הקבלה שמענו, שכאן, בספירת העומר, יספרו באמירת פה מדוייקת, מה שאין כן... ביובל"

9. רמב"ן בבאורו ל"וספרתם לכם...":

"וטעם 'וספרתם לכם' כמו (כ"ג, מ) 'ולקחתם לכם' - שתהא ספירה ולקיחה (של ארבעת המינים) לכל אחד ואחד, שימנה בפיו ויזכיר חשבונו, כאשר קבלו רבותינו.

ואין כן 'וספר לה' דזבין... וכן 'וספרת לך' דיובל, שתזהר במספר שלא תשכח (אך אין הכוונה שתמנה בפיד).

המשך הרמב"ן

ובתורת כהנים (ספרא בהר, פרשתא ב', א): 'וספרת לך בבית

דין'. ולא ידעתי אם לומר שיהיו בית דין הגדול חייבין לספור שנים ושבעות בראש כל שנה ולברך עליהן כמו שנעשה בספירת העומר, או לומר שיהיו בית דין במנין

ויקדשו שנת החמישים."

10. הרמב"ם בספר המצוות (עשה קמ):

"נצטוונו לספור את השנים... שבע שבע שנים עד שנת היובל. ומצווה זו, כלומר ספירת שני שמיטה - היא מסורה לבית דין, כלומר סנהדרין גדולה, שהם הם שסופרים שנה שנה מן החמישים כדרך שכל אחד ואחד ממנו מונה ימי העומר... והוא שנמנה את השנים בפני עצמן ונמנה גם את השמיטין עמהן."

"יכול לספור שבע שמיטים זו אחר זו ויעשה יובל? תלמוד לומר: 'שבע שנים שבע פעמים'. הא עד שיאמרו שני כתובים הללו, ואם לא - לא שמענו -

כלומר, שמצווה זו לא נלמדה איכות עשייתה אלא משני כתובים, והוא שנמנה את השנים בפני עצמן ונמנה גם את השמיטין עמהן. וכיוון שאמר שעניין זה לא נלמד אלא משני כתובים - משמע שהיא מצווה אחת בהחלט... שלא נשלמה ידיעת דיניה אלא משני כתובים."

11. רמב"ם בספר המצוות (עשה קסא) - "הציווי שנצטוונו בספירת העומר"

"ודע, שכמו שחייב בית דין לספור שני יובל שנה שנה ושמיטה שמיטה, כמו שביארנו לעיל, כך חייב כל אחד ואחד ממנו לספור ימי העומר יום ושבוע שבוע, לפי שאמר 'ותספרו חמשים יום', ואמר (דברים ט"ו, ט) 'שבעה שבעת תספר לך'. כשם שמניין השנים והשמיטין מצווה אחת... - כך ספירת העומר (ספירת הימים וספירת השבועות) מצווה אחת."

1. ספירת הזב וספירת הזבה - כיצד?

12. מסכת כתובות עב ע"א

"מנין לנידה (זבה) שסופרת לעצמה? שנאמר 'וספרה לה שבעת ימים', 'לה' - לעצמה."

13. תוספות ד"ה "וספרה לה לעצמה"

"אמאי (מדוע) אין מברכת זבה על ספירתה כמו שמברכין על ספירת העומר, דהא כתיב 'וספרה'?"

14. השל"ה

"דקדקתי מדברי התוספות שאין ראוי לה לברך משום שיש חשש ברכה לבטלה.

א. המקורות לספירת העומר:

1. ויקרא פרק כ"ג - פרשת אמור:

ט וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. י דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כִּי-תֵבְאוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם, וְקָצַרְתֶּם אֶת-קִצְיֹרְתָם--וְהִבַּאתֶם אֶת-עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם, אֶל-הַכֹּהֵן. יא וְהִנִּיף אֶת-הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה, לְרִצְוֹנְכֶם; מִמִּחֶרֶת, הַשָּׁבֹת, וְנִפְנֹה, הַכֹּהֵן. יב וְלֹחֶם וּקְלִי וְכֶרֶמֶל לֹא תֹאכְלוּ, עַד-עֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה--עַד הִבְיֵאֶכְסֶם, אֶת-קָרְבָּן אֱלֹהֵיכֶם: חֶקֶת עֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם, בְּכָל מַשְׁבְּתֵיכֶם. {ס}

טו וְסִפְרַתֶּם לָכֶם, מִמִּחֶרֶת הַשָּׁבֹת, מִיּוֹם הִבְיֵאֶכְסֶם, אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה: שֵׁבַע שָׁבֹת, תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה. טז עַד מִמִּחֶרֶת הַשָּׁבֹת הַשְּׁבִיעִת, תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם; וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה, לַיהוָה. יז מִמוֹשְׁבֵיבְתֵיכֶם תֵּבְאוּ לָחֶם תְּנוּפָה, שְׁתֵּים שָׁנֵי עֶשְׂרִים--סֵלֹת תִּהְיֶינָה, חֲמֵץ תֹּאפִינָה: בַּכּוֹרִים, לַיהוָה.

כא וְקִרְאֶתֶם בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה, מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם--כָּל-מְלֶאכֶת עֲבֹדָה, לֹא תַעֲשׂוּ: חֶקֶת עֹלָם כְּכָל-מוֹשְׁבֵיבְתֵיכֶם, לְדֹרֹתֵיכֶם.

2. דברים פרק ט"ז - פרשת ראה:

ח(ט) שְׁשֹׁת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת וּבָיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלֶאכֶה: ט שֵׁבַע שָׁבֹעַ, תִּסְפֹּר-לְךָ: מֵהַחֵל חֲרָמֶשׁ, בַּקֶּמֶה, תַּחֲלֵל לְסֹפֵר, שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת. י וַעֲשִׂיתָ חַג שִׁבְעוֹת, לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ--מִסֵּת נְדִבְת לְךָ, אֲשֶׁר תִּתֵּן: כֹּפֶאֶשֶׁר יִבְרָכְךָ, יְהוָה אֱלֹהֶיךָ.

ב. ההקבלה בין ספירת העומר ובין ספירת שמיטין ויובל

3. ויקרא פרק כ"ה - פרשת בהר:

ח וְסִפְרַת לְךָ, שֵׁבַע שָׁבֹת שָׁנִים--שִׁבְעֵי שָׁנִים, שֵׁבַע פְּעָמִים; וְהָיוּ לְךָ, יָמֵי שֵׁבַע שָׁבֹת הַשָּׁנִים, תִּשְׁעֵי וָאַרְבָּעִים, שָׁנָה. ט וְהָעֲבֶרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה, בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, פְּעֻשׂוֹר, לְחָדָשׁ; בַּיּוֹם, הַכַּפָּרִים, תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר, בְּכָל-אַרְצְכֶם. י וְקִדַּשְׁתֶּם, אֶת שְׁנֵי הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה, וְקִרְאֶתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ, לְכָל-יִשְׂרָאֵל; יוֹבֵל הוּא, תִּהְיֶה לָכֶם, לְשָׁבָתִם אִישׁ אֶל-אָחִזָּתוֹ, וְאִישׁ אֶל-מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשֻׁבוּ. יא יוֹבֵל הוּא, שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה--תִּהְיֶה לָכֶם; לֹא תִזְכְּרוּ--וְלֹא תִקְצְרוּ אֶת-סְפִיחֶיךָ, וְלֹא תִבְצְרוּ אֶת-נִזְרֵיךָ. יב כִּי יוֹבֵל הוּא, קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם; מִן-הַשָּׂדֶה--תֹּאכְלוּ, אֶת-תְּבוּאָתָהּ. יג בַּשָּׁנָה הַיּוֹבֵל, הַזֹּאת, תָּשֻׁבוּ, אִישׁ אֶל-אָחִזָּתוֹ.

ג. ספירת הזב והזבה לטהרתם

4. ויקרא ט"ו

זב: י ג וְכִי-יָטַהַר הַזָּב, מִזּוּבוֹ--וְסֹפֵר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטַהֲרָתוֹ, וְכַבֵּס בְּגָדָיו; וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם חַיִּים, וְטָהַר. (יד) וַבַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח לוֹ שְׁתֵּי תְרִים אוֹ שְׁנֵי בְגֵי יוֹנָה וְכָא לִפְנֵי יְהוָה אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּתְּנֶם אֵל הַכֹּהֵן:

זבה: כח וְאִם-טָהַרָה, מִזּוּבָה--וְסֹפְרָה לָהּ שִׁבְעַת יָמִים, וְאַחַר טָהַרָה. (כט) וַבַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח לָהּ שְׁתֵּי תְרִים אוֹ שְׁנֵי בְגֵי יוֹנָה וְהִבְיָאָה אוֹתָם אֵל הַכֹּהֵן אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

ד. ספירת העומר – הלכה למעשה

5. טורי זהב על או"ח סימן תפ"ט

(א) מתחילין לספור. אע"ג דגבי יובל כתיב ג"כ וספרת לך וכן זובה כתיב וספרה רבנן גמירי להו דהאי וספרת דגבי עומר הוא מנין ממש משא"כ באינד ספירות כ"כ הר"ן:

6. רמב"ם – הלכות תמידין ומוספין פרק ח'

יט מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות, מיום הבאת העומר--שנאמר "וספרתם לכם, ממחרת השבת" (ויקרא כג, טו); ומצוה למנות הימים, עם השבועות--שנאמר "ותספרו חמשים יום" (ויקרא כג, טז).

בוקלו תשמעו' - היינו, היום דווקא, לא לדחות. ועל כן ציונו השם יתברך קודם קבלת התורה לספור הימים בפה מלא."

ח. הספירה היא הטהרה, היום השמיני הוא הקדושה

20. ויקרא ט"ו

(יד) **ובימים השמיני יקח לו שפתי תרים או שני בני יונה ובא לפני ה' והנה אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן:**

(טו) **ונעשה אתם הכהן אֶחָד חֲסֵאת וְהֶאֱחָד עֲלֶיהָ וְכָפַר עָלָיו הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה מִזִּבְוֹ:**

21. ספר החינוך

"להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, 'כעבד ישאף צלי וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחרות כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא".

"התשובה, כי היום הראשון (= ט"ו בניסן) נתיחד כולו להזכרת הנס הגדול והוא יציאת מצרים שהוא אמת ומופת בחדוש העולם ובהשגחת ה' על בני האדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום ענין אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד".

22. האור-החיים (על-פי הזוהר הקדוש):

"וספרתם לכם וגו'. אומרו לכם לצד שיצו ה' לספר שבע שבתות, ואמרו ז"ל כי לצד שהיו בטמאת מצרים ורצה ה' להזדוג לאומה זו דן בה כמשפט נדה שדינה לספר ז' נקיים, וצוה שיספרו ז' שבועות ואז יהיו מוכשרים להכניסתם כלה לחופה, והגם כי שם ז' ימים וכאן ז' שבועות, לצד הפלגת הטומאה... והוא מאמר הכתוב כאן 'וספרתם לכם' פרוש סבת ספירה זו היא לסבתכם, לטהרתכם.

שזולת זה תכף היה ה' נותן להם התורה. ולדרך זה ידויק על נכון טעם ממחרת השבת ולא מיום השבת עצמו, כי כן משפט הספירה שיהיו כל הימים שלמים, ולצד שיום ט"ו בניסן שהוא יום השבת האמור כאן שקצת היום היו עדין בארץ מצרים לזה יצו ה' לספור ממחרת.

והגם כי זה היה בפסח מצרים, כמשפט הזה **יעשה באותו פרק עצמו מדי שנה בשנה**, כי כמו כן יעשה בסוד ה' כידוע ליודעי חן".

23. ספר "מעולפת ספירים" אות מו:

מצות ספירת העומר, כתב בספר ויקרא דף צ"ז ע"א וע"ב, שנו בתוספתא כי ישראל אף על פי שיצאו משעבוד מצרים, עדיין לא היו טהורים לגמרי, וזהו ספירת העומר, כי כמו שהנדה סופרת ימי טומאה, כך ישראל כשיצאו ממצרים ספרו חמשים יום, ולכן הוא הטעם שאין הלל גומר בימי הפסח כמו בסוכות, שעדיין אין ישראל שלימים:

24. משכיל לדוד

בעצם וכו' הוצאתי וכו' שאם עדיין היו יום אחד בלי מצוה היו נטמאים במ"ט שערי טומאה ולא היה עוד תקומה:

25. ספר התודעה

וזה שאנו מונים ספירת העומר מיום טוב ראשון של פסח, מ"ט ימים, מפני שבכל יום ויום הוציא אותם משער כח הטומאה, והכניסם לשער של כח הטהרה שיהיו ראויים לקבל התורה. (זהר חדש):

26. תפילה בסיום ספירת העומר (סידורים נוסח ספרד ואשכנז)

רבונו של עולם. אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקלפותינו ומטומאותינו. כמו שקבת בתורתך. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביצא את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום. כדי שייטהרו נפשות עמך ישראל מן המטמא:

ובכן רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו שבזכות ספירת העומר שספרתי היום יתקן מה שפגמתי בספירה (השייך לאותו הלילה). ואשר ואתקדש בקדשה של מעלה. ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות ויתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם. ולטהרנו ולקדשנו בקדשתך העליונה. אמן סלה:

אבל לספור בלא ברכה היא מחוייבת, דהא כתיב 'וספרה לה'. ואין לומר: מאחר שלא תוכל לברך, ממילא לא חיובה התורה לספור - זה אינו, דהא (חיוב) הברכות - מדרבנן. ואם כן מאיזה טעם לא תמנה? ואם תסתור - תחזור ותמנה כדי לקיים 'וספרה לה', שתספור שבעה ימים רצופים. ומה שסיימו התוספות דבריהם 'אין לה למנות' - פירוש, **למנות עם ברכה**, כי כן התחילו התוספות, והזכירו בדבריהם ברכה. ואפשר שהוא טעות סופר, וצריך להיות 'אין לה לברך'. **וכן נהגתי כל ימי**, וציוויתי לאשתי שתספור לעת הערב, קודם שקיעת החמה: 'היום יום אחד לספירת ליבונני', 'היום יום שני לספירת ליבונני', וכן כולם."

15. רמב"ן ויקרא כ"ג ט"ו

"וטעם 'וספרתם לכם'... שימנה בפיו ויזכיר חשבונו, כאשר קבלו רבותינו, ואין כן 'וספר לו', 'וספרה לה' דזבין, שהרי אם רצו - עומדים בטומאתם, אלא שלא ישכחוהו."

ז. "תודעת זמן פעילה"

16. שולחן ערוך יורה דעה (קצו, ד)

"בכל יום מזי ימי הספירה צריכה להיות בודקת לכתחילה... ויש אומרים (שבדיעבד) שצריך שתבדוק ביום הראשון מהשבעה וביום השביעי, ואין להקל."

17. טהרת ישראל, קצ"ו, ג, ס"ק כ, על פי תשובות אחרונים.

"אשה שספרה שניים או שלושה ימים מהשבעה נקיים, ואחר כך נסע הבעל למקום רחוק על דעת שלא ישוב במהרה לביתו, ולכן הסיחה דעתה מלמנות עוד, ולבסוף חזר הבעל מהדרך ובא קודם היום השביעי מהשבעה נקיים - יש להחמיר, שלא תוכל לצרף הימים שעברו, רק תמנה שבעה נקיים מחדש."

18. הרב מרדכי אלון: "לתת לכל יום ויום את משמעותו"

הספירה היא חסד א-לקי מופלא הנותן לנו את הכח להגיע אל הדברים בתהליך שלנו.

אי-אפשר לדלו על ימים בספירה ואי-אפשר לקצר. מצדו של הקב"ה יכולה היתה התורה להנתן מיד אבל אי אפשר להגיע לזיווג הזה של הרעיה והדוד בלי להתייחס לכל שלב בתהליך. אחד העקרונות החשובים בספירת העומר כפי שאומרת הגמרא במנחות: "אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי",

ומעבר למשמעות ההלכתית של אמירה זאת של אביי עליה נעמוד בהמשך, המשמעות הרעיונית היא החובה לתת לכל יום ויום את משמעותו, את פעולתו, את התקדמותי הפרטית בו, אך חובה לא פחות גדולה היא לעצור כל שבוע ולראות כמה כבר התקדמתי. לאחר שהתקדמתי בכל מדרגות החסד, יש יותר כח להתחיל להתקדם במדרגות הגבורה והתפארת וכן הלאה.

(הערה: גם מבחינה ביולוגית אין הזיווג יכול להצליח מיד לאחר תום הדם. תום הדם והזיבה הוא הזמן שבו אני מתחילה להתרגל לטהרתי. רק בתום ימי הטהרה יבואו ימי הזיווג (הפיוץ) ונוכל לעלות מטהרה להתקדשות, לחופה (קדושיך).

19. רבי נחמן

"ענין מצות ספירת העומר אחר יציאת מצרים היא הכנה לקבלת התורה. כי כוונת הספירה בפשיטות היא שצריך לדעת שימי האדם מנויים וספורים, והאדם צריך ליתן דין וחשבון מכל יום ומכל שעה ורגע. ודרך בני אדם שמתרחקים מעבודת השם על ידי שדוחים מיום ליום מחמת המניעות והעיובים והבלבולים שיש בכל יום, עד שנדמה להם על פי רוב כאילו אין זה היום נמנה ונספר כלל וכאילו אינו מימי חייו. בפרט כשיש לו איזה סיבה, כגון שיום זה הוא יום השוק וביום זה הוא עסוק בחשבונות וביום זה הוא יוצא לדרך ובאלו הימים הוא נע ונד ומטולטל בדרכים ובזה היום הוא שב מן הדרך, או שהוא צריך להרים משא מעל העגלה ולסדר את הסחורה הקנויה ולחלקה כראוי, וביום פלוני נזדמנה לו איזה קטטה עם שכן או שותף או שהוא נקרא לסעודת רעים וכיוצא באיזו ביטולים ובלבולים, ואין לך יום שאין לו ביטול ובלבול משלו עד שמדמה האדם שזה היום אינו כלום. אבל באמת - צריכים לידע היטב, שזה היום הוא יום עולה בחשבון וצריכים לצאת חובת היום דווקא, כי מחר הוא יום לעצמו. שיש לו חובות משלו. וזו היא בחינת 'היום אם

ספירת העומר – תיקון המדות היומי – הרב סימון ג'יקובסון

עליך לבטל דעות קדומות כדי שתוכל לבטא את רגשותיך באופן בריא יותר. מידת התפארת, שהיא משורש המילה יופי, יוצרת מיוזג של הגוונים השונים של האהבה והמשמעת, עד לאחדות יפה ביניהם.

התיקון היומי

חמישה עשר יום לעומר

חסד שבתפארת - בדוק את מידת האהבה שברחמנותך. שאלות לבחינה עצמית:

- האם הרחמים שבי מתבטאים באופן אוהב?
- האם הזדהותי עם השני היא מתוך הכנעה או מתוך בעלות?
- האם הרחמים שבי שופעים אהבה וחום?
- האם הם מתבטאים בהתלהבות, או בחוסר חיות?

האתגר היומי:

בשעה שאתה מגיש עזרה לשני, עשה זאת באופן חיובי ובלווי תנועות חיבה.

שישה עשר יום לעומר

גבורה שבתפארת - עליך לבקר ולמקד את רחמיך בכדי לבטאם בצורה היעילה והבריאה ביותר. פעל בשיקול דעת הן כלפי השני והן במידת רחמיך. עליך להבחין מתי לפעול מתוך רחמים ומתי ליש להמנע או להגביל אותם. משמעת תעזור לך להכיר בעובדה שלעיתים המנעות מרחמים היא היא הרחמות אמיתית, כיוון ש**רחמים אינם ביטוי לצרכי המרחם אלא לצרכי המקבל**.

שאלות לבחינה עצמית:

- האם אני רחמן לזרים יותר מאשר לקרובים אלי? ואם כן מדוע?
- האם רחמי נובעים מרגשות אשם?
- האם רחמי לאחרים באים על חשבון צרכי האישיים?
- האם להיפך, רחמי למשפחתי ולקרובי מאפילים על צרכי אחרים?
- האם אני נדחף לרחמנות בחוסר זהירות?
- האם אני מעריך נכונה את מידת הרחמים הנחוצה למצב נתון?
- האם אני מעניק הרבה מידי או פחות מידי?
- האם אחרים מנצלים את טבעי הרחמן?
- האם קורה שמתוך אחמי אני מסייע לאחר בפעולות מזיקות?

האתגר היומי:

השתדל להביע רחמים באופן בונה כדי לענות על צרכיו המיוחדים של המקבל.

שבעה עשר יום לעומר

תפארת שבתפארת - רחמים אמיתיים אינם מוגבלים. הם אינם ביטוי נוסף של צרכיך אשר מוגדרים ע"י נקודת ראייתך המוגבלת. רחמים מושגים ע"י ביטול האני והעמדת עצמך במקומו של השני.

שאלות לבחינה עצמית:

- האם אני עומד בתנאים הנ"ל? ואם לא מדוע?
- האם אני מצליח לבטא ולממש את רגש הרחמים והזהדות שבלבי? אם לא, מה חוסם בעדי מלממש זאת?
- האם רחמי הם תוצאה של רגשות אשמה יותר מאשר הזדהות אמיתית?
- האם אני מרחם כי אני מרגיש מחוייב?
- האם רחמי הם תוצאה של הרגל או שאני מצליח באמת ליישם, לבחון, ולזכך את רחמי תוך שאני מבחין במגבלותי הפנימיות והחיצוניות כאחד?

האתגר היומי:

השתדל להביע רחמיך לאדם איתו נהגת בנוקשות, תוך יציאה ממגבלותיך הקודמות.

מהי המשמעות של 49 הימים הללו, כצפיה וכהכנה לקבלת התורה? כיצד זה נוגע לנו כיום, ואיך מתקשר עניין זה להתבוננות בנקודות הנסתרונות בנפשינו? התשובה טמונה בהבנה פנימית של ענין יציאת בני ישראל ממצרים.

המילה "מצרים" שפירושה גבולות ומצרים, מייצגת את כל מה שמונע ובולם את הביטוי העצמי החופשי. לכן היציאה ממצרים משמעה שחרור מכל ההגבלות, וחירות אמיתית. לאחר היציאה ממצרים הכינו בניי את עצמם בהיותם במדבר, מבחינה רוחנית במשך 49 יום למאורע הגדול ביותר בכל הזמנים – מתן תורה.

תקופה זו שימשה לתיקון ועידון עצמי. במשך 49 יום העפילו היהודים שלב אחרי שלב בסולם המידות לקראת היטהרות שלימה.

גם לגבינו כיום, 3,300 שנה מאוחר יותר, יש לתקופה זו משמעות גדולה ביותר בחיינו. כשם שהיינו עבדים למצרים, כך אנו עלולים להיות משועבדים להרגלים ולנטיות שונות ומונחים על ידם.

49 ימי הספירה מלמדים אותנו איך לשלוט על הרגשות שלנו, וכיצד לעדן בהדרגה את התכונות העצמיות, בדרך שמבוססת על האמיתות הנצחיות של התורה.

מידות הרגש שבספירה – הרב סימון ג'יקובסון

למילה "ספירה" בעברית כמה פירושים. המקובל הנודע הרמ"ק, בספרו "פרדס", כותב שהספירה משמעה הן "מספר" והן "ספור". מילה נוספת מאותו שורש היא "ספיר" – אבן קריסטל שקופה ומאירה.

בכח הספירה להאיר את הבחינות השונות בחיינו הרגשיים. ימים אלו מספרים לנו סיפור – ספור נשמותינו אנו.

התנהגותינו ומעשינו בחיים מונעים ע"י שבעת כוחות הרגש הנקראים "ספירות". כל אחד מכוחות רגש אלו אף הוא מורכב משבע, ובסה"כ הם מהווים 49 צרופי מידות.

לכל יום מזמנינו, חיים משלו.

בכל יום מימי הספירה מאיר צרופי מידות שונה, לאחר תהליך ממושך בו עידנו ותיקנו את כל מגוון הצרופים, אנו מוכנים למתן תורה. מעתה אנו מחוברים ל – 49 צרופי המידות הקדושות מהן נובעות המידות האנושיות.

שבע מידות הרגש

חסד – אהבת הטוב, השפעת הטוב. **גבורה** – צדק, משמעת, ריסון עצמי, יראה. **תפארת** - יופי והרמוניה, רחמים. **נצח** – התמדה, חוזק, שאפתנות. **הוד** – שפלות, הדר. **יסוד** – חבור, הטמעה. **מלכות** – אצילות, שליטה, מנהיגות.

לכל שבוע המידה שלו ולכל יום באותו שבוע, מימד מסויים מאותה מידה.

לדוגמא: השבוע הראשון שייך למידת **החסד** – אהבת הטוב. היום הראשון בשבוע הראשון הוא **חסד שבחסד** – בחינת אהבת הטוב בתוך אהבת הטוב. ביום השני של השבוע הראשון אנו מתמקדים על **גבורה שבחסד** – בחינת הריסון העצמי שבאהבת הטוב. היום השלישי בשבוע הראשון הוא **תפארת שבחסד** – ההרמוניה שבאהבת הטוב, וכן הלאה.

ניתוח יומי זה מאפשר לעמוד מהצד ולהסתכל בצורה אובייקטיבית על הרגשות שלנו, שהם למעשה סובייקטיביים.

על ידי איתור הנקודות החזקות והחלשות גם יחד, נוכל לפתח ולעדן רגשות אלו עד להשגת בגרות רוחנית ורגשית כאחד.

דוגמא: שבוע שלישי – תפארת – רחמנות, אחדות, אמת

הרחמנות ממוזגת ומאחדת את הנביעה החופשית של אהבת החסד עם המשמעת שבגבורה. הפארת שואבת כח זה מכל שהיא מכילה מימד שלישי והוא **האמת**. האמת אינה בחינת אהבה כשלעצמה מחד, ואין בה את המשמעת שבגבורה מאידך. לכן יכולה האמת להכיל את שניהם גם יחד. הדרך לאמת היא ע"י **ביטול**. בכל שתתרום מעל האני שלך והרגליך, תצליח להגיע לאמת גבוהה יותר. האמת נותנת לך תמונה אובייקטיבית וברורה על הצרכים שלך ושל אחרים.

חוסר איזון בין אהבה למשמעת (ובאותה מידה כל עיוות שהוא), הוא תוצאה של ראייה סובייקטיבית, ולכן גם מוגבלת.

